

Kälviän Evankeliumijuhla 2010
Olli Koskenniemi
3.7. klo 19.00

TERVETULOA KOTIIN!

Kodistaan omasta tahdostaan onneaan kokeilemaan lähtenyt nuorempi veli, hän, jonka tunnemme paremmin tuhlaajapojan nimellä, tiesi paljon. Koska elämä oli tullut uusissa olosuhteissa täysin mahdottomaksi, hän tiesi pian kuolevansa siellä nälkään. Ei hänestä kukaan välittänyt, ei hänestä kukaan huolehtinut tai hänestä välittänyt. Hän tiesi että kotona isän palkkalaisilla oli yllin kyllin ruokaa. Hän tiesi että oli tehnyt syntiä Jumalaa ja omaa isäänsä vastaan, Senkin tuhlaajapoika tiesi, ettei enää ansaitsisi sitä, että häntä kutsuttaisiin isänsä pojaksi.

Hänen elämänsä oli kuitenkin täydellisessä umpikujassa. Ei ollut enää sijaa selityksille. Tuhlaajapoika näki ainoaksi mahdollisuudeksi nöyryyttävän paluun kotiin.

Tuhlaajapoika tiesi paljon, mutta jotain aivan olennaista hän ei tiennyt. Nimittäin sitä, että kotona odotettiin. Poika oli lähtenyt kotoa niin päättäväisesti ja ollut poissa jo niin kauan, että isä piti poikaa jo itsensä kannalta kuolleenä. Kaukaa kotia lähestyvä armahdettiin ennen kuin hän ehti kotiin asti. Poika yllättyi perusteellisesti, kun vastassa ei ollutkaan ankara isä, nuhdesaarnan tuoma nöyryytys.

Tuhlaajapojan tapaan mekin tiedämme Jumalasta paljon. Tiedämme, että Jumala näkee. Hän tuntee elämämme perin pohjin. Tiedämme myös, että mekään emme ansaitse sitä, että Jumala rakastaisi meitä ja pitäisi meitä omina lapsinaan. Raamatun viesti meille langenneille on kuitenkin aivan toinen: Juuri meitä Jumala odottaa luokseen, juuri meitä hän etsii. Jumala ei tahdo kenenkään joutuvan hukkaan ja kadotukseen.

Kun kolmentoista lapsen äidiltä kysyttiin, kuka näistä lapsista on kaikkein rakkain, hän vastasi: se joka on poissa, silloin kun hän on poissa, se, joka on sairas, silloin kun on sairas. Samanlainen on Jumalan rakkaus meitä kohtaan: hän etsii kadoksiin joutunutta, kunnes hän sen löytää.

Ilmestyskirjan alkuluvuissa on lähetyskirjeet seitsemään eri Vähä-Aasian seurakuntaan. Viidessä niistä on sekä moitteita että kehumista. Yhdessä niistä, pienelle Filadelfian seurakunnalle lähetetyssä kirjeessä, on kuitenkin vain kehumista. Kaikkein surkein on kuitenkin Laodikean rikkaalle seurakunnalle lähetetty kirje, jossa on vain moitteita. Seurakunta luulee olevansa rikas eikä tarvitse mitään, mutta juuri se on kurja, köyhä ja alaston. Kukaan ei varmasti tahtois samaistua tuohon seurakuntaan tai sen jäseniin. Ennen kuin panemme tuon koko kirjeen syrjään, pysähtykäämme sen ääreen hetkeksi. Juuri tuolle mahdottomalle seurakunnalle Jeesus kirjoittaa, että hän seisoo ovella ja kolkuttaa. Jos joku avaa, niin hän tulee hänen luokseen ja aterioi yhdessä, kahdestaan hänen kanssaan. Jos sittenkin olisi hyvä olla Laodikean seurakuntalainen, jonka luokse Jeesus tulee ja jää.

Jos tunnet itseksi hukkaan joutuneeksi ja sellaiseksi, joka on kulkenut kauas Jumalasta, saat nyt kuulla, että juuri sinua rakas Vapahtaja etsii. Juuri sinut hän tahtoo armahtaa ja ottaa luokseen.

Ei ole vain niin, että tie Jumalan luo on avoin, vaan niin, että Vapahtaja etsii sinua, kutsuu ja houkuttelee luokseen. Saadakseen olla juuri sinun Herrasi ja Vapahtajasi. Kuule siis, rakas ystävä, Vapahtajasi kutsu: tervetuloa kotiin!